

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice, št. 5. — Delavci tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Pesamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 5 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Na domačih tleh velja domača.

Ako kedaj, v naših časih nam ne manjka prepirov. Nam se skorej dozdeva, da so vse naše razmere kakor navlašč za to, naj se spočno prepri in skorej nikjer še ne vidimo jeza, ki je dovolj močan, da jih ustavi.

Včasih pač prepri ni na škodo stvari, za katero se uname, ali to samo takrat, ako se ne prestopi v njem meja in ste si stranki v tem edini, da čete obé samo to, kar izpoznate ali imate za dobro. Kedar pa pri njih ni tega in še posebej, če katera le nagaja, stvari pa, za katero gre, ali ne pozna ali gledé nje ne posluša svoje nasprotnice, marveč žene zmerom le svojo — tačas in iz taci preprirov mora za eno ali drugo, največkrat pa za obé stranki nastati le škoda, večja ali manjša izguba.

Žal, da so razmere naše, izlasti razmere slovenskih in nemških prebivalcev na Malem Štajerju postale take. Zmerom take niso bile.

Lepi kraji so ti na Malem Štajerju, prostora in še tudi kruha imajo za nas vse, naj smo že potlej slovenske ali nemške krvi. Da le opravljamo vsi zvesto to, na kar nas veže dolžnost, pa imamo vsi dovolj kruha in dovolj prostora. Reči, pri katerih nam utegne semtertje iti navskriž, te so le male in vpravamo si jih lahko tako, da bode prav za vse, kar nas je navezanih na te kraje.

Za to nam je treba le dobre volje in pa da smo v resnici v teh krajih — doma. Kdor pa v njih ni domá ali kdor se v njih ne čuti domá, ampak škili črez meje, tak ali že ne pozna razmer, v katerih živimo in katerih ne predrugači več nihče, naj počenja, kar mu je koli drago, ali pa jih noče poznati. Tedaj pa tudi postane za nas celo lahko uni jež v basni.

Basen je znana. Bil je hud mraz in jež, ki ni imel tople lože, prilezel je v brlog lesice. Ta ga je iz usmiljenja vzprejela, ali kakor v zahvalo jel se je raztegovati brž, ko si je zmrzle ude nekoliko ugrel. S svojo igličasto kožo jo

je v eno mer pikal, dokler je ni pregnal — iz njene lastne lože.

Tako znana basen, nam je pri njej seveda samo za nauk, ki nam ga kaže. Pač je resnica: Varuj se tujca, naj bi prav, kakor uni jež, prišel k tebi — s prošnjo! Kolikor poznamo prebivalce po Malem Štajerju, kar je domačih, vsi smo veseli kraja, v katerem živimo in nam še na misel ne pride, da ogrenimo življenje sosedu za to, ker je more biti druge, nemške ali slovenske krvi.

Dokaz za to je izgodovina vsa stoletja, kar živé Nemci sredi slovenskega ljudstva. Zoper nje se slov. ljudstvo nikoli ni vzdignilo in nikoli jih ni grdilo. Ali tudi narobe, Nemci niso se čez slov. ljudstvo, med katerim so se naselili, povzdigovali ali ga zaterali samo za to, ker ni bilo nemško.

Če je tudi po uradih in v obče v očitnem življenju bilo le malo slovenščine, bilo se je prav tako tudi nemščini godilo. Vsi vemo, da še ni dolgo tega, kar so po uradih dali latinščini slovo, v visjih krogih pa se je itak vselej le francoski govorilo in se govori še v naših dneh. Ni bilo tedaj mesta za kako mržnjo med Nemci in Slovenci.

Škoda, da se je ta v novih časih med nas pritepla in še huje boli domoljuba, da ne manjka, izlasti v najmlajših dneh ljudi, ki bi to nesrečno mržnjo radi že povišali, kamo-li da bi jo odpravili?

Kdo so ti ljudje? Ni treba jih dolgo iskati, ježi so, ježi, ki so prišli, poklicani ali ne poklicani, vse eno, skoraj vsi pa so prišli iz mraza, iz drugih krajev, da preženó izmed nas ljubezen, tisto ljubezen, s katero smo se Nemci in Slovenci, drug drugega ogrevali. Naši kraji so lepi in bili so do najbližjih dni ljubeznjivi kraji. Sedaj pa je že skorej vsa podoba, da to prenehá in se po njih nastani mraz, mržnja med nami na veliko veselje ježev, poklicanih in nepoklicanih tujcev. To je hudo.

Pomoči je tu treba in to hitre, izdatne pomoči. Štajerci, slovenski in nemški prebivalci najdejo jo lahko, in za-njo še ni treba veliko truda. Za to ni druga treba, kakor uho zapreti hujskanju. Hujškač pa je vsak, naj je že Slovenec ali Nemec, kdor nima — bodi v zboru bodi v novinah — kdor nima, pravim, lepe besede za soseda, po čegar žilah teče more biti druga kri, tak je pravi pravcati hujškač. Mi živimo enkrat skupaj in v čemer si kje kakó pridemo navskriž, to poravnajmo med seboj, mirno in dostojno, kakor se to spodobi za sosede.

Jezik naj nas loči, kajti prejeli smo ga oboji od Boga, a srce naj nas edini vse, ki nam je kedaj tekla otroška zibelj — na Malem Štajerju!

Olajšave pri očitnih dražbah.

Kdor pride na bobenj ali komur se v očitni dražbi prodaje posest, vreden je vsega obžalovanja. Naj si je tega že tudi sam kriv, stori se človeku vendar-le milo pri srcu, kedar je priča tacega prizora.

Zato pa storé države tudi prav, če njih postavne določbe niso preostre in želé v njih le pravice drugih varovati, ne pa brez potrebe nevoljo taci nesrečnežev povišati. V tem odjenja tudi sedanje naše ministertvo v načrtu postave, ki jo predlaga drž. zboru, v marsičem od prejšnje ostroti.

Izmed tega so najmenitnejše te-le točke:

§ 1. Reči, ki so za božjo čast v rabi pri postavno priznani cerkvi ali verski družbi, ne gredo pod dražbo. Isto tako svetinje niso za dražbo, pač pa njih obrobje.

§ 2. Poleg reči, ki so že po postavah proste dražbe, ne gredo pod dražbo tudi te le:

a) Obleka, postelje, perilo, hišno in kuhinjsko orodje, posebno peči za kurjavo in kuho, kolikor so te reči neizogibne za dolžnika, njegovo, z njim živečo rodbino in družino;

b) prevžitek in kurjava, kar je je treba dolžniku, njegovi, z njim živeči rodbini in družini za dva tedna;

c) molzna krava ali po izbiri dolžnika namesto nje dve kozi ali dve ovcí s krmo in nasteljo vred, ki je je za te živali skozi dva tedna potreba, ako onih živali treba za živež dolžnika, njegove, z njim živeče rodbine in družine;

d) pri častnikih, uradnikih, duhovnikih, učiteljih, odvetnikih, biležnikih, zdravnikih in umetnikih, kakor tudi pri drugih osebah, ki živé v znanstvenem poklicu one reči, katerih jim je treba za izvrševanje njih poklica, ter spodobna obleka;

e) pri rokodelcih, ročnih in fužinskih delalcih kakor tudi pri babicah reči, katerih jim je osebno treba pri izvrševanju njih poklica;

f) pri onih osebah, katerih prihodki so vsled obstoječih določeb ali popolnem ali deloma izvzete iz dražbe, del denarja, ki je enak delu prihodkov, kolikor jih pride na čas od dneva dražbe tje do bližnjega obroka;

g) orodje, posoda in blago, ki so za kako apoteko neizogibne.

h) knjige, ki so odločene dolžniku, njegovi, z njim živeči rodbini in družini za rabo v cerkvi in v šoli;

i) pisma, listine in rodbinske podobe, izvzeti so le okvirji pri zadnjih.

§ 3. Pripadek rudnika ali ladije, potrebščine za občni promet odločene železnice, parobrodnišča ali brzojavišča ne more se brez glavne reči djati pod dražbo. Ta omejitev razteza se pri železnicah, ki stojé v enih železniških knjižgah, na vse orodje, kar ga spada taci knjižni enoti.

§ 4. Pod dražbo smejo se vzeti take reči, ki uzročé dolžniku posebno škodo ali sramoto, le tačas, če drugih reči ni.

§ 5. Dražba mora se opustiti, če ni upanja, da bo iz prodaje še kaj čez stroške ostalo.

§ 10. Če svota, ki jo kupec da, pri nepremičnem blagu, ki se prodaja pri prisilni dražbi, ne doseže 70krat zemljišnega davka, oziroma 60krat hišinskega ali 150krat razrednega davka, more večja ponudba, ki namerava določbo nove dražbe, prodajo ovreči. Taka večja ponudba pa se vzeme v poštev le takrat, če njega, ki jo daje, nič ne zadržuje od take ponudbe in če se ponudi, da hoče vsaj za deseti del one svote, za katero se je blago prodalo, več dati, dražbinske pogoje izpolniti ter vse stroške nove dražbe plačati in če zavaruje peti del ponujene svote po sodnijski ali biležniški poti na denar ali denarne listine.

§ 17. Ako svota, ki jo kupec ponuja v prisilni dražbi kake nepremične reči, še ne doseže polovice onih v § 10 navedenih svot, ima dolžnik pravico pri sodnji, ki je dražbo vodila, zahtevati, da se prodaja ovreči, ako dokaže:

a) da kupnina ne zadostuje, naj se za dolg, za voljo katerega se je dražba izvršila, sodnijske in dražbinske stroške, nadalje obrestí, ki imajo enako prioriteto, kakor glavnica, in vrh tega najmanj polovico cele glavnice poplača, in

b) da se mu ugonobi gospodarstvo, če ostane pri prodaji, kakor se je na dražbi izvršila.

Gospodarske stvari.

Muhe in obade od vprežne živine odganjati.

Amerikanci, ki so povsodi iznajdljivi in praktični, tudi svoje vprežne živine ne pozabijo in je ne puščajo mrčesju v poljubno nadlego. Da muhe in obade ali brenčelje od vprežne živine odvrtaajo, pomažejo živini tiste telesne dele, kamor se ta silno nadležni mrčes najrajši